

Раф. Поповъ

Съ какво се е хранилъ пещерниятъ човѣкъ

Плачътъ на малкитѣ деца оглушаваше пещерата. Умолително протѣгаха тѣ ржчички къмъ майкитѣ и искаха да ядатъ. Но какво да имъ се даде, когато отъ два дни всичката храна бѣше се привършила. Нѣкои отъ възрастнитѣ гризѣха коритѣ на натрупанитѣ въ пещерата дървета и се мъчеха да залѣжатъ глада си.

Въ това време силна виявица бичуваше навънъ. Снѣгътъ нахлуваше въ пещерата и засипваше входа ѝ. Далечъ въ дола се чуваше грозното виене на вълци и на хиени, които дирѣха подслонъ и храна. Мъчно преживѣваха и хора и животни, когато настѣпваха продължителни снѣжни бури. Всѣко живо се прибираше въ скривалище и се измъчваше отъ гладъ и студъ.

Тогава се ядѣха животнитѣ едно друго, ядѣха се и хората.

Въпрѣки дълбокия снѣгъ, следния день нѣколко отъ по-смѣлитѣ мъже решиха да отидатъ на ловъ. Съ лѣкове, копия и боздугани се отправиха къмъ близката гора. Тамъ внимателно се вираха въ снѣга, за да откриятъ стѣпкитѣ на дивеча. По тия стѣпки тѣ познаваха, какви животни сж минали и въ коя посока сж отишли.

Ето тѣ попаднаха на стѣпкитѣ отъ еленъ, който вѣроятно се е спусналъ къмъ дола да дири